

Elf vérrel, holdezüsttel
Eric Muldoom és barátai

A Hét Zsarnok véráldozatot szed Hattum lakói közül. Ugyan melyik elf merészelné szembeszegülni akaratukkal?... Kalandorok, akik egy ősi vámpírfészekben rekednek. Van-e kiút ebből a csapdából?... Ibra sivatagi városában boszorkánykirályok besúgói vívják egymással élet-halál harcukat. De vajon mit tehetnek akkor, ha az Óváros halottnak hitt elf mágusa belép a küzdelembe?... Egy holdelf varázsló és egy hitehagyott erdőjáró. Egy havasi fényjász és egy füstmágus. És Dunstan, az ostromlott vár, ami talán mindannyiuk végzetét jelenti... Végtelen labirintus, amely féltékenyen őrzi a világtól elzárt elf város, Limarion titkait. Mit remélhet a harcos, aki fejébe veszi, hogy átvág az útvesztőn, csak hogy felkutassa száműzött kedvesét?... A Halálmezsgye mögött nincsen más, csak gyilkos pusztaság; ez már a vérelfek kísértetbirodalma. Ki lehet olyan örült, hogy átlépi e határt?

Az antológia szerzői ezúttal az Elf Császárság titokzatos peremvidékére invitálják az Olvasót. A kötet felhőtlen szórakozást ígér mindazoknak, akik pár órányi vadregényes, izgalmas utazásra vágynak egy ismeretlen és misztikus világban, és kedvelik a komor, baljós hangulatú történeteket.

Eric Muldoom
Láng, ha lobban
(részlet)

...
- Egy lányt keresek. A neve Nawheera. A Farkasfejes Úr gyermeke.
- Ó, vagy úgy. Tudod jól: fizetned kell, ha választ akarsz.
- Hát legyen. Tartsd meg a tűzgömböt. Jó szolgálatot tehet neked itt a kripták jeges sötétjében.
- Nevettetni akarsz? Ha akarom, minden csarnokomba teszek egy ilyen szánalmas kis varázsgolyót!
- Akkor mondd hát, mi az ára?

- Egy emlékeddel fizetsz nekem. A legjobbak közül.
Ziyakhdaen komoran meredt maga elé. Holdfátyol elhárított tőle, és intett a szolgálóinak.

- Hasra! – parancsolta, és a holtak merev, suta mozdulatokkal rendeződtek köré. Holdfátyol a hátukra mászott, majd kényelembe helyezkedett a groteszk, imbolygó trónuson. A nő folytatta:
- Egy emlékedet nekem adod, és megkapod a választ. Vagy ha nem, hát vissza is fordulhatsz.

A férfi leoldotta nyakából a láncot, amelyen különböző színű gyöngyök csillogtak. Gyöngyök, a Holdezüst Úr ajándéka valamennyi: a harcos eddigi életének legféltettebb emlékeit foglalták magukba.

- Nesze, fogd a követet! Tőled senki nem kér majd egyetlen emléket sem.

A holtakból megrakott trónus veszedelmesen megdőlt, ahogy a nő a gyöngy után kapott. Markába szorította ugyan, de ha nincsenek a csontkezek, melyek megragadják, és visszahúzzák, akkor a kövekre zuhan.

- Most pedig a választ akarom – követelte Ziyakhdaen.

Holdfátyol elbűvölten forgatta ujjai közt a gyöngyöt.

- Nawheera elhagyta a várost. A Bíbor Kapun át.

Ziyakhdaen reménykedett, hogy így lesz. Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel a mellkasából. Tehát a lány túlélte az Alsóváros szörnyűségeit!

- Eressz át engem a Kapun. Meg kell találnom őt!

A királynő kérdően felvonta a szemöldökét.

- Ugyan minek tennéd? A lány bizonyára már halott. Át akart vágni Númeeh-symon labirintusán, mintha az olyan egyszerű lenne. Szegény bolond. Senki sem lehet olyan örült, hogy kövesse őt oda. Jobban teszed, ha velem maradsz. Talán megmutatom neked a királyok sírjait. Kutathatsz az

emlékeikben! Gondolj csak bele, Koronként egy kiválasztott kapja meg ezt a lehetőséget. És én felajánlom neked.

- Eressz át! Nem érdekel az ajánlatod.

- Bolond, bolond! Hát legyen. Bár előre sajnállak: itt király lehettél volna. Odakint hulla leszel.

- Inkább odakint leszek hulla, mint melletted.

A nő arca eltorzult a dühtől.

- Két emléked lesz az ára – sziszegte.

- Túl sokat követelsz.

- Ennyit adsz nekem, és átmehetsz. Ha nem, akkor a kapu zárva marad. Majd a Farkasfejes Úrral talán egyezkedem, ha úgy tartja kedvem.

- Itt vannak hát. Vedd el őket. Sértő lenne, ha éppen veled alkudoznék.

- Ó, ostobább vagy, mint hittem! A szerelem elvakította a Templom testőrét. Micsoda rémes történet! Nos, nem marasztallak hát tovább, Holdúr lángja. Hajszold csak az ábrándjaidat odakint!

A harcoshoz legközelebbi fal kifordult a sarkából, néhány tucat értetlenül makogó, majd szájalmasan visító járkáló halottat a sziklához lapítva. A fal mögött félhomályos lépcsősor sejlett fel, mely levezetett a mélybe egy vaskos ajtóhoz.

A Bíbor Kapu!

Ziyakhdaen morogva fordított hátat a varázslónőnek, és gyors léptekkel a lejárathoz sietett. Megállt előtte, és szívére helyezte ökölbe szorított jobb kezét, megadva a tiszteletet az Építők emlékének. Lefelé nézett a félhomályos folyosón, és a falakba vájt kőfülkékben csontvázharcosokat látott ülni. Egykor a Bíbor Kapu őrzői még eleven harcosok voltak, nemesen születettek, egyenesen a császári családból, nem pedig mászkáló holtak.

Ahogy mind lejjebb lépkedett, és lassan végighaladt előttük, látta egymás után elsuhanni a Korokat. A legelsőkből nem maradt más, csak néhány sárgálló csont. A második fülke harcosai feketeopál vérteteket viseltek, amely elrejtette csontvázukat. A vértet tuskés, borzalmas kőrishogárra emlékeztette Ziyakhdaent. Az acélba maratott ábrát – lángoló fejű, karmokba futó kezeit a mellkasán összefonó, bestiális alak – nem ismerte. A harmadik fülke üres volt. A negyedikben a Lángok Korának szimbólumai rothadtak, tört fényű mellvértekre vésvé, holdezüst hajból font köpönyegekre hímezve: karddal kettéhasított fa, sárkányfejű holdak, egy kígyót marcangoló sasmadár. A legalsó sziklasírban az örök Ziyakhdaen korának ruházatát viselték, a Holdezüst Évek első századaiból. Sárkányköves gyűrűk fénylettek a csontos ujjakon, az ujjak az ajtóra mutattak...

Egyszerű ajtó volt; az idő vasfoga kíméletlenül megrágtá-megcsúfolta, mégis, amit a túlsó oldalon rejtegetett, azt csak kevesen ismerhették. És az ajtó mögötti világba egyes-egyedül ez az út vezetett: Limarion városát gondosan elzárták a külvilágtól, hogy őrizték a tudást, amit az itt eltemetett királyok és császárok emlékei jelentettek.

- Mondd a szöveget, vagy kereshetsz magadnak egy helyet közöttük!

Fátyol hangja évezredek távlatából jutott el hozzá, erőtlenül, élet vesztetten. A harcos összeérintette mellkasa előtt ökölbe szorított két kezét, úgy suttogetta:

- *Vezess el oda, hol örökké társam a hold!*

- *Nem vagy több, csak szél hordta por. Elfújlak, ezüst hold emel tenyerére. Mielőtt odaérsz, fényed elveszíted.*

Eleven, csípős szél vágott bele az arcába, csaknem fellökte, és szemcsés porral tömítette el a szemét-száját. Kilépett a kapun, az Alsóvárosba vezető rejtékajtó pedig hangtalanul bezárult mögötte. Ahogy ujjaival dühösen utána kapott, már nem érzett ott mást, csak a tömör sziklafalat.

A napfény hosszú-hosszú percekre megvakította. Mikor végre visszanyerte a látását, magasba szökő falakat látott, és a négy égtáj felé szétszaladó véges-végtelen folyosókat: egy gigantikus útvesztő napégette, esőmosta, gazzal felvert kőfalait.

Númeeh-symon labirintusa.

Az egyetlen út, ami Limarion városába vezet, oda, ahol mindenki elől elrejtve a Holdfordulók elf máguskirályai alusszák örök álmukat. Senki át nem kelhet rajta. Aki pedig a holtak városából akar kijutni ezen keresztül – nos, ugyanúgy halálra van ítélve. Kivéve, ha fizetni tud az átjutásért.

A hozzá közelebbi faldarab széthasadt, egy csontkéz kitüremkedett belőle, és elkezdte kihámozni magát a kő fogságából. A falba vésett üregből végül egy csontváz lépett elő, jobb kezében szakállas lándzsával és baljában levél alakú pajzsral. A szemek helyén, a koponya sötét üregében apró, vérvörös lángok lobogtak. Holdfátyol hangját hallotta a fejében suttogni.

- Nem mondhatod, hogy nem vagyok méltányos. A harcosom a vezetőd lesz egy darabon. De ne hidd, hogy messzire eljutsz vele. Majd megtapasztalod magad is: itt minden lépésnek ára van. És vigasztalódj: három emléked örökre Holdfátyolnál marad, és túl fog élni téged.

- Mutasd az utat! – parancsolta mogorván Ziyakhdaen, és a harcos lassú, kímért léptekkel elindult, az elf pedig követte...

Andrew Field
Halálmezsnye
(részlet)

...Valahol a vártorony alatt lehetett a kamra, melynek ajtaját dühödten belökte. Odabent ketten buzgólkodtak. A helyiség közepén egy nagyobb asztal állt, ezt fogták közre, meghajolva feladatuk súlya alatt. Mindketten sötét, kámszás köpenyt viseltek. Egyikük fogazott fűrész, a másik hosszúnyelű fogót tartott a kezében. Mindkét szerszámról vörös cseppek szóródtak a padlóra. Az asztal is szennyes volt a vöröses-barnás létől, mely lecsorgott az alkotmány szélén kialakított vályúba, majd onnan a döngölt földpadlóra, ami mohón beszívta a nedvet.

Az asztalon egy test hevert. Él-e vagy halt-e, nem lehetett tudni. Tömzsi alkata, széles, tömpe ujjai azt jelezték, hogy ember, és nem hosszúléptű. A két szolga azonban az volt: amikor csuklyájukat hátravetve, szerszámaikat ledobva, tisztelettudóan megálltak Uruk előtt, a kamrában lobogó fáklyák fénye végignyalta elhegyesedő fülüket, s megcsillant mandulavágású szemeikben.

- Parancsoltam, hogy nem léphettek át a következő quatumba! – Az Elf rekedt, száraz falevélként sodródó hangjában rejtett fenyegetés bujkált. A két fickó összébb húzta magát. Láttak már az Öregbástyán engedetlen várnépet lógni kivájt szemekkel. – Megszegtétek az óhajomat?

- Nem, Nagyúr! – sietett a válasszal az, aki korábban a fűrész markolta. – Nem léptük át a határt, utasításod szerint! Haamra és én, mindketten nagyon vigyáztunk, hogy az utolsó hangig teljesítsük óhajodat. De ez a féreg – mutatott az asztalon heverő testre – a harmadik szakaszt sem bírta. Abba kellett hagynunk a próbát.

Az Elf közelebb lépett az áldozathoz. Szakállas, középkorú férfit látott. Hamuszín arccal hevert ott, látszólag sértetlenül, bár ócska ruhája, s körülötte az asztallap is vörösből úszott. Azután már látszott, honnét jött a vér: az ember kezének és lábának több ujja hiányzott. A letépett, lecsípett testrészek katonás rendbe szedve, gúlába rakva pihentek egy kisebb alkalmatosságon, amin különféle – a fűrészhez és fogóhoz hasonlatos – kinzőeszközök sorakoztak. A nagyúr lehajolt, és hosszan, merőn figyelte a behunyt szemeket. Azután az imént Haamrának nevezett elfre nézett, aki a fogót tartotta. Az sietve megbökte az emberi testet, és megszólalt:

- Mit érzel, láncsolga? Mondd el!

Nem érkezett válasz. A férfi meg sem mozdult. Haamra kérdően nézett urára. Az megrezzentette a szeme sarkát, mire a fogós ismét próbálkozott.

- Mit érzel? Válaszolj! Urad, Jas-Amhee, az Elf kérdez téged!

A csendet meg lehetett markolni. A két közrendű rettegve pillantott egymásra. Ha túlbuzgóságukban megölték ezt a hitvány porfiát, akkor mire a nap fénye átszüremlik a ködfalon, mindketten lógni fognak. Ha szerencsájuk van. Mert nem biztos, hogy sorsuk ennyire kegyes hozzájuk, s akkor ugyanazzal a kinnal pusztulnak el, ahogyan ez a nyomorult.

Jas-Amhee orvosságos zacskót vont elő a nyakából. A finoman megmunkált bőrből készített erszényből szárított füveket vett ki. Csöppnyi nyállal nedvesítette meg a száraz anyagot, azután golyóbissá gyúrta. Ismét Haamra felé pillantott.

- Gyerünk, Yishou, tartsd! – szólt oda az a társának, és átadta neki a fogót. Maga megemelte az asztalon heverő emberfia fejét. Yishou benyomta a fogót a férfi fogai közé, és résnyire tágította a száját. Az Elf két hosszú, szürkés bőrű ujjá közé csippentette az összegyúrt füveket, és beleejtette a vékony részbe.

Haamra ugyanekkor megmozdította az ember fejét, hogy a varázsszernek biztos útja legyen le a gyomorba. Eltelt néhány szívdobbanásnyi idő, s az áldozat mellkasa hullámzni kezdett.

- Ül fel! – parancsolta Haamra. A láncsolga lassan, bizonytalanul felemelkedett. Az arcán kövér könnyecsek csúsztak le, és éles, kanyargó utakat vontak piszkos, véres bőrére. Haamra tapasztalatból tudta, hogy a fájdalom csak lassan tér vissza az Úr gyógyerejű mágiája miatt. Addig kell szóra bírni az embert.

- Mit érzel, szolga? Mondd el! Látsz-e rendesen? Hallod-e szavaimat? Érzed-e, ahogyan a holdtalan éjszaka lassan rátelepül a szemeidre?

- Látok... - nyöszörögte az ember. Kezeit lassan a szeméhez emelte, és lassan elkerekedő tekintete mutatta, hogy úrrá lesz rajta a rémület, hiányzó ujjai láttán.

Jas-Amhee türelmetlenül intett. Értelmetlen válaszok. Mindig ugyanazok, melyek egyetlen lépéssel sem vezetnek közelebb a legnagyobb kérdés megválaszolásához. Ezúttal nem hangosan, inkább gondolatok útján utasította a közrendű elfeket. Nem akarta, hogy a porfia megtudja az elkerülhetetlen véget. Talán hazudna bosszúból. Vagy a rémület elvonná a szavait, s csak nyögésre és üvöltésre telne tőle.

- Folytassátok. Lépjétek be a negyedik quatumba. Kezdjétek a lábaival, s tovább, amint azt tenni szoktátok. – A kamra vastag falához tapadó, fából faragott, művészi szekrénykéhez lépett. Kinyitotta az ajtaját, és az ajtóba szerkesztett polcra kiemelt egy pálcát. – Véssetek fel mindent, amit mond. Minden kérdést és minden választ. Mit láttok rajta, mit érez, mit gondol. Mely résznél jártok, mikor elszáll belőle a lélek. S ha végeztetek, a rovást tegyétek a többi mellé.

Kitárta az ajtót, és látható lett, hogy a szekrény egy végtelen sötétbe tűnő kamrában folytatódik. A kamra kőfalába rekeszeket vájtak, s ezekben katonás rendbe rakott pálcák sora pihent. Több ezer vékony, vésetekkel megrótt íróbot...

John S. Talbot Kürtszó Dunstan felett

...A hosszúház kerek termét csak a tűzhelyben ropogó fahasábok rötes lángja világította meg, s rajzolta az egymással szemben álló két alak árnyékát a falra. A székek és asztalok zsúfoltan álltak a szűk helyen, hiába taszigálták félre, hogy teret nyerjenek maguknak a küzdelemhez.

– Látod ezt a kést, Korwan? – sziszegte az egyik férfi. A kezében tartott vérrozsda fegyver pengéje sápadtan csillogott. - Ezzel végeztél Mikéllal, s most ezt döföm a sötét szívedbe. Tudtam, hogy jönni fogsz. Megtaláltam a nyomaidat a ház tövében. Aztán Darecca kikotyogta, mit ígértél neki.

A másik nem szólt, rése húzott szemei a terem sötét zugait fürkésztek. Tudta, ahol az egyik Yullen van, ott kell lennie a másíknak is. Bánta már, hogy elhamarkodottan cselekedett és nem várta meg, amíg a manók elfoglalják a várost. De tartott attól, hogy Torgan valamelyik alvezére nem tartja be a megállapodást.

Nem telt bele sok idő, közeledő léptek koppantak a padlódeszkákon, s vertek komor visszhangot a teremben.

- Dughal, elretesztem az ajtókat, hogy ne tudjon elszökni ez a patkány – szólt csendesen a tűz vetette fénykörbe lépő harmadik alak.

– Csak a jussomért jöttem! Nem akarok vérontást, fiúk! - szólt Korwan csendesen, de szekercéjének pengéje harcra készen csillant a tűzfényben. - Múltkor sem én kerestem a bajt...

- De most megtaláltad, renegát! – szakította félbe az őt sarokba szorító férfi. – Darry, hozd ide a hűgunkat, hadd lássa ő is, hogy lakol meg ez az átkozott.

Hamarosan négyen álltak a teremben.

- Hagyjatok elmenni minket – kérlelte halkán testvéreit Darecca. Bátyja csattanós pofonnal küldte a földre.

- Mégis mit képzelsz, te liba! – kiabálta Darry a lány fölé hajolva. - Ez a kétlábú trágyakupac hozta a nyakunkra azokat a nyüves huundokat. A mi hűgunk nem fog közösködni egy hitvány árulóval! És már elfelejtetted, hogy ő gyilkolta meg Mikélt?

A testvérek két oldalról közelítettek, pengéjük bélforgató szögben meredt előre. Gyűlölettel teli, éles kiáltás harsant. Kővön elvászó penge csattant fémesen, ahogy a fiatalabb fivér elhajított kése épphogy elkerülte a félrelépő Korwant.

Darecca a fal tövébe kúszott, és a félelemtől bénultan kucorodott össze. Szívét a féltés verte béklyóba. Aggódott szerelméért, és féltette fivéreit. Nem tudta mit tegyen... hogy kiért imádkozzon.

Dughal egy kézváltós csellel rontott rá a renegátra, de amaz résen volt. Az idősebb Yullen kocsmái verekedésekben begyakorolt trükkje nem tudta félrevezetni a Vándor vadonban csiszolódott érzékeit. Korwan érezte, hogy a kés már ellenfele bal kezében lapul, így ő is balra mozdult. Fürgén oldalra lépett Dughal támadása elöl, és jól irányzott rúgása nagyot lódított ellenfelén. Amaz fejfelé nekiesett előrelépő testvérenek, s bár az ütközés okozta enyhe szédülést sikerült pár szívdobbanásnyi idő alatt leküzdeniük, ennyi idő elég volt a renegátnak ahhoz, hogy egy széket lökjön a támadók útjába. A tévovázást kihasználva felugrott az asztalra, végigfutott rajta és a lány előtt landolt, majd talpra rántotta.

- Vissza, ti veszett kutyák! Nem volt elég egy halál? – kiáltotta lihegve.

A folyosókon riadt arcú nők bukkantak fel, akiknek a csatazaj verte ki az álmod a szeméből. Néhány szempillantásig zavarodottan nézték a szemük előtt kirajzolódó drámát, majd fellármázták a házat. Ez a rövid szünet elég volt Darrynak arra, hogy visszaszerezze fegyverét.

Korwan szeme a kiutat kereste, de azt elállta előle a Yullenek háza népe. Valami elpattanhatott benne, mert baljával megragadta kedvese torkát, s cseppet sem gyengéden maga elé állította. Gyászkeretes körmei a lány puha bőrébe mélyedtek, ahogy lassan a falhoz hátrált.

- Ereszd el! – kiáltott rá Dùghal a húga nyakát szorongató alakra.

- Még egy lépés, és elroppantom a torkát! – sziszegte a férfi. – Kést a földre!

- Nem mered megtenni, te féreg!

- Nem? – kérdezett vissza élesen Korwan. – Mégis, mit veszíthetek? Az üdvösségem oda, legalább jól szórakozom a pokolban a húgotokkal.

- Te nyavalyás! – fröcsögte Dùghal. – A kiontott beleiddel fojtalak meg, ha egy haja szála is meggörbül.

- Ahhoz előbb el kell kapnotok – röhögött fel a hajdanvolt Vándor, és a derekán lógó kürtöt a szájához emelte. – Dunstaniak! Fegyverbe mind! Nyakatokon a manók!

A harsogó kürtészó betöltötte a termet. Az emberek tanácstalanul néztek egymásra, azt hitték, az áruló beletébolyodott a vereségbe. Ám a kürtészóra válaszként érkező, száz torokból felszakadó távoli üvöltés és a falakról feléjük szálló riadó hangjai meggyőztek mindenkit, valóban megtámadták a várost. Korwan teli tüdőből hahotázott, ahogy a hosszúház lakói a kijáratok felé tülekedtek, mint a farkas szagától megriadt birkanyáj. Eszelős arckifejezéssel fordult a váratlan helyzet miatt megrettent testvérek felé.

- Hah! Az én hűséges hordámra lehet számítani. Jönnek a vezérük után még akkor is, ha beledöglenek... Titeket is felkoncolnának, de ezt a szórakozást magamnak tartogatom. Nümra, micsoda szerencsés fordulat!

Félretolta szerelmét, s harci szekercéjét lóbálva rontott rá a fivérekre. A két Yullen egymást akadályozva próbálta lerohanni a renegátot.

Soren Ward
Hattum lázadó
(részlet)

...

Szeme kékje, akár a tenger, leomló szöghaja aranyzuhatagként keretezi finom vonású, időtlen szépségű arcát. Mosolya angyalszárnyak rebbenése. Legfőbb erénye mégsem a szépsége; ha így lenne, Osoriel már régen túltette volna magát az elvesztésén.

- Eljött az időm - rebegi halkán Lamakhe. Osoriel nem felel, csak tétován bólint. Rettegve várta ezt a pillanatot, és nem is tegnap óta, hanem közel háromszáz éve. Most, hogy kérlelhetetlenül rájuk köszönt, valósággal ledermesztí, holott ugyanennyi ideje volt felkészülni rá. Végtelen számú szót ismer - a nyelvek tudós kutatója - mégsem találja a megfelelő kifejezést arra az érzésre, ami féregként marja a lelkét. Talán az elf nyelvjárásokban nincs is erre szó - gondolja. Aztán eszébe jut, esetleg nem is a szó hiányzik, hanem a jelentés, amit takar.

Félreteszi a kódexet, és Lamakhe keze után nyúl. Valamit mégiscsak illenék mondania, de egyszerűen képtelen rá. Az utóbbi évtizedekben keveset érintkeztek, a férfi kerülte a nő társaságát, gondolván, így könnyebbé teheti az elodázhatatlant. A munkájához menekült, a kutatáshoz, a szerelme helyett többnyire az emberállatok társaságában időzött. Most ébred csak rá, milyen fájdalmas és jóvátehetetlen hibát vétett. Minden percét Lamakhének kellett volna, hogy szentelje.

Elnézéskérést lehel, és elsiet a nő mellett. A folyosón futni kezd, amíg el nem éri az első kanyarulatot. Itt már nehezére esik a levegővétel, rosszullet görnyesztí ketté, vacsoráját megemésztetlenül a gondosan faragott padlókövekre öklendezi. Pár lépéssel odébb keskeny lőrés engedi be a selymes holdfényt, a kushon odatántorog.

A friss levegő lassan elúzi a gyengeséget, Osoriel vet egy futó pillantást tágabb otthonára. Hattum a földkerekség legszebb városa, égbetörő, karcsú tütornyai büszkén hirdetik a holddelfek népének felsőbbrendűségét. Alig lát mozgást, de tudja, a nyugalom csak látszólagos. Áldozati évet írnak, amikor a Hét Zsarnok elvesz valakit.

Az idén éppen Lamakhét.

Osoriel elfeledte, hogy az utolsó éjszaka már nem jár nekik. A nőt a Beavatott Őrség fekete páncélos vitézei most magukkal viszik a Bazalttoronyba, ahol ősi szertartásokkal felkészítik az áldozathozatalra. Másnap majd nyitott kocsiban körbevezetik Hattum utcáin, hogy mindenkinek búcsút inthessen. A fellegvárhoz vezető keskeny ösvényen már csak az őrei kísérik, akik még a felvonóra is felszállnak vele. Alant a tömeg - elfek és emberállat szolgáik - lélegzetviasszafojtva várakoznak, mindhiába, nem hallanak semmit. Kisvártatva a felvonó újra leereszkedik, de csak a

Beavatott Örök térnek vissza; ruhájuk vérben ázik, mintha csatában jártak volna. A szívet visszaadják a nemzetségnek, a szóbeszéd szerint néha még dobog.

Osorielt újra csak fojtogatja valami, ám ez alkalommal erőt vesz magán. Azt szeretné, ha Lamakhe erősnek és derűsnek látná. Felbukkan néhány csoszogó emberszolga, hogy eltakarítsák, amit a kövekre rondított. Balszerencséjére feléjük pillant, és amit lát, az megint felfordítja a gyomrát. Tudja, hogy kizárólag az alantas természetükből fakad ocsmány viselkedésük, mert Osoriel kastélyában egyetlen szolgának sem kell éheznie. Sem a lovaknak, sem a kutyáknak, sem a kétlábú cselédeknek, akik közül néhányan még beszélni is tudnak.

Lamakhe az áldozat színeit viseli, talpig bíborban van. Osoriel még sohasem látta ezekben az árnyalatokban, nem is láthatta, hiszen a hattumi holddelfek számúzték a mindennapjaikból az áldozat színeit. Ha teheték volna, még a naplementét is megszüntetik, de minden még a felsőbbrendű fajnak sem áll módjában. Legalábbis a dolgok jelen állása szerint. A Hét Zsarnok annak idején megígérte, hogy megváltozik a világ rendje. Megszűnik a korok váltakozása, és a Sötét Hold egy örökkévalóságon keresztül uralja az eget. Osoriel most döbben csak rá, hogy ha tartják is a szavukat, neki már nem lesz öröme benne.

- Itt vannak? – kérdi a nyelvész, bár tudja a választ. Egy órája valami beszennyezte öreg kastélyának örökké kedélyes hangulatát; ezért csakis az éjsötét páncélba bújtatott harcosok, a Beavatott Örök lehettek a felelősek.

- Türelemmel várokozni – feleli Lamakhe. Szilárdan tartja magát, bár mesészep arcára sötét árnyalatokat fest a beletörődés, és egyéniségére már rávetül egy új ismeret árnyéka.

- Lekísérlek – nyögi ki végül Osoriel, és az asszonyába karol. Amint elindulnának, a szeme elé kerül Soreyn, a beszélő emberszolga, akit a kutatásaihoz használ. Hosszúra nyúlt, sovány példány, értelmes tekintettel. Szemeiből víz folyik, roppant érdekes jelenség, de a nyelvész már ismeri a jelentését, és most felháborítja.

- Hogy merészeled sajnálni az Úrnőt? – üvölt rá. – Ő kiválasztott, szent áldozat! Boldognak kell lennünk!

Ám a holdelf szívet sem az öröm járja át. Mérhetetlen keserűség kínozza, lelke mélyén alantas indulatok parázslanak. Hirtelen támadt dühében előrelép egyet, hogy belerúgjon a szemtelen szolgába. Mielőtt megtehetné, a nő megszorítja a karját.

- Hiszen csak egy félállat – nyugtatja meg a férfit.

Lamakhe...

A méltósága lenyűgöző, mint mindig...

Lorien Aiwood

Ibra

(részlet)

...Másnap ünnepre virradt. A Fényesség ünnepe volt ez, a leghosszabb és legforróbb nap ideje. Ibra lakói ilyenkor játékokat szerveztek, megállás nélkül tobzódtak az élvezetekben, dohányfüstben úsztak, a fürdőkben hédereltek, vagy csak vedeltek. Kacagtak, sőt röhögtek. A város szűziesen eleven ledérei ilyenkor a piactereken, s a nagyobb családok udvarán rendezett ünnepélyeken tetszelegtek. Magam is bordó selyembe öltöztem, holló hajamba arany kendőt futtattam, ajkaimat hagytam hadd marja vörösré az északi fenyők párlata. A finom szövésű tunika alá kardot erősítettem, végtére is Loah voltam az emberek szemében... gondoskodtam, hogy kérésem ellenében valóban érinthetetlen maradjak. Shakh! Borzalom.

Alkonyattájt mézzel dúsított mécseseket gyújtottak szerte a városban, parányi fényük álomszéppé varázsolta a fehér oromzatokat. Sétámban egy ismerős látványa állított meg. Alig merem hinni a szememnek. Az a sovány kis figura, akit már tegnap is alaposan végigmértem a kertek között, jókedvvel telve lézengett a piactéren. Nem vásárolt semmit, de minden portékát alaposan megszemlélte. Az ivó előtt a szabadtérre állított pulthoz lépett, egy jól megtermett férfival beszélt. Tegnap önmaga már mesze járt, kissé kótyagosnak tűnt. Ez a fiú tejfelesszájú, taknyos kölyök volt, nem egyéb. Léhűtő. De meg kellett hagyni nőiesen finom vonásai, s két szénfekete szeme igézőleg hatott rám. Úgy tűnt minden vágya, hogy feldühítse azt a marcona embert, hangosan kikacagta, a hasát fogta, míg az csak egyre pirult dühében. A tömeg gyorsan gyűlt köröttük, s ez a pojáca átéléssel szórakoztatta a rezesbőrű közönséget.

Magam is közelebb húzódtam, ám nem hagytam, hogy az első sorokba fúrjanak. Az ifjú valamiféle ivóversenyre akarta rábeszélni az öreget. Amaz nyögvenyelősen, de csak kötélnek állt. A kocsmáros sietve pakolta ki a pultra a pohárnyi dzsah-t. Fejenként ötöt mért, gyanítottam, hogy egy húzóra ez is megteszi mindkét jómadárnak. Annak a siralmas kölyöknek, ez azonban nem volt elég, s minék után hétre emelte fel az adagot, fogadásokat köttetett az emberekkel. Akinek nem volt pénze bármilyen

ékszer felajánlhatott zálogul. Miután tetszetős mennyiséget talált a maga oldalán is az értékekből, letelepedett egy ülőkére, s az öreggel egy ütemben felhajtotta mind a hét edény tartalmát. Csend következett. Majd a pocakos akár egy zsáknyi nedves homok, úgy dőlt el a porban. Világossá vált, hogy az iménti részegség csak megjátszás volt, hogy megtévessze ellenfelét, ez a gyerek még színjózanon ücsörgött.

A fiatal először felkacagott, majd a kocsmáros szűrős tekintetére helyben elsápadt, aki a nekijárót követelte. Ő, mint a győztes dicsőséggel távozhatott, de kettejük italának árát ezen oknál fogva meg kellett fossza erszényétől. Biztos voltam benne, hogy üres zsebbel kóborog. Ismét csönd következett, majd kínlódván, de újabb fogadást ajánlott. A kocsmáros bólintott, s maga mellé intett három erősmarkú legényt, előhúzott egy kést, s kilátásba helyezte, hogyha ezúttal veszít, fél kézzel térhet haza. Ha nyer, el van felejtve botlása, s mindketten vendégei voltak, ő is meg az a szegény iszákos vénember is a földön. Ami eztán következett nem szolgált meglepetéssel. Feketepart legrégebbi játéka, a dvashall egyszerű szabályokkal bírt. Egy nagyobb pohár sörben egy kis pohárnyi dzsah lebegett. Először a keserű datolyapárlatot kellett kiinni a pici edényből, úgy hogy a korsónyi sörből egy csepp se vesszen kárba, s kézzel nem érinthette közben a kupicát, majd egyetlen nyelintéssel kellett kiinni a sört is. A buborékok kiemelték ugyan a párlatot, de gyakorlás nélkül, nem ismerve ennek technikáját, lehetetlen feladat volt.

A fiú ezúttal alaposan bejedit. Úgy fogta a korsót, akár ha forró parázs lenne. Az emberek vihogtak és tapsoltak, és egyre csak sürgették. Először kíváncsian tünődtem, majd mikor ajkaihoz emelte a poharat lelkem képzelte, fátyolos köpenybe burkoltam. Egy szempillantásra magam voltam az aranyló buborék a pohárban, hangtalan fohászom az égbe kapaszkodott, s megragadva a lég természetét varázssal emeltem ki a kis poharat. Szája szegletével óvatosan szürcsölte a tömény italt. Aztán a sört is fenéig ürítette. Az emberek, akik csak közel álltak, mind elképedtek, de szólni nem mertek, távolról pedig semmit sem értettek a népek. A fiú megfordult, a tömeget pásztázta. Mikor rám esett tekintete szeme tágra nyílt, tudtam, hogy észrevett. Biccentett.

- Még a Tudzsahnál is különösebb ízlelni a te ajkaid - szólt merészen. Kihívásnak szánta, de én szándékosan nem moccantam. Aztán sarkon fordult, felgöngyöltette a halom mellé helyezett ékszer, felugrott a pultra, s mire bárki utána nyúlhatott volna már a fogadó tetején suhant keresztül. A távolban még látszott, amint egy másik tetőre ugrik alább, aztán eltűnt a sötétségben.

Másodpercekig mélyáztam magamban, szerettem volna tüstént megfojtani a kis gerinctelen fajankót. Egyesek a nyomába eredtek, én mást eszeltem ki. Jól sejtettem hová tart, s mivel ő a kerülőutat választotta, reményteljesen indultam el. A könyvtár mögé mentem, a régi városrészbe, Ibra ősi romjai közé, ahol tegnap is felbukkant. Pontosan ott álltam meg, ahol tegnap elvesztettem, azon a sarkon, ahol elkanyarodott, s most balról a falnak lapultam. Kardomat leeresztettem, s rezzenéstelenül figyeltem. Szemvillanásnyi idővel később az ifjú gyakorlatilag tiszta erőből belém rohant. Sikerült annyira meglepnem, hogy ijedtében majdnem szörnyethalt. A kardot mellkasához emeltem, majd egyre feljebb vontam.

- Mi a neved?

- Igazi vallató kérdés - gúnyolódott rajtam. - Sakhbar. Jól van. Jól van. Lassan. Nyugi! Mit akarsz, tünemény? - kérdezte mérgesebben.

- Vidd ezt vissza, csak bajt hoz rád! - mutattam a batyura, melyben az ellopott ékszerek heverték.

- Mit tudsz te a bajról, szép hölgy? - édelgett. - Talán gondolkodj kicsit - tette hozzá fanyarul.

- Neked nem az ékszerek kellene, lefogadom.

- Megy ez? De vajon mennyire? - emelte fel mutatóujját - Elbűvölő teremtés! Kár, hogy ezerszer mosott rongy - sértett meg s bókolt egyszerre, íróniával fűszerezve, majd finoman meghajolt.

- Mi járatban vagy már másodszor errefelé? - faggattam.

Rendületlenül állt, szája széle felhúzódott, ám csendben maradt.

- A két szememmel láttalak - folytattam.

- Miből gondolsz, hogy elmondok neked, virágszál? - gúnyolódott.

Pergős nyelve egyre jobban dühbe gurított. Határozott mozdulattal a húsába mélyesztettem a kardot, csak hogy alig sértse, ám hagytam, hogy hegyes vége vagy ujjnyi hosszán felmarja a bőrt nyaka hajlatán.

Káromkodott.

- A kövek miatt vagyok itt - felelte kelleetlenül - De jobb volna, ha más módon beszélgetnénk, szívecském! - s rám villantotta szikrázó tekintetét...

ELF VÉRREL, HOLDEZÜSTTEL

Hungarian Edition © Cherubion Kft., 2005 All rights reserved!

Ammerúnia sorozatszerkesztő: **Berke Szilárd**, Ph.D.

Az Ammerúnia logót, a térképet és a címlapfestményt Pozsgay Gyula készítette.

Belső grafikák: **Flajsz Dániel** és **Pozsgay Gyula**

Oldalszám: 280

Karakterszám: 550.000, Szavak száma: 80.000

Ára: **1390 Ft**

TARTALOM

Timár Krisztina: Fehér fák fehér ágait mondom (<i>vers</i>)	9
Andrew Field: Halálmezsgye	6
Lorien Aiwood: Aranyló Holdért leheletem	64
Dana Weaver: Sorsok könyve	93
Eric Muldoom: Láng, ha lobban	109
Lorien Aiwood: Ibra	144
John S. Talbot: Kürtszó Dunstan felett	165
Andy R. Cain: Az elátkozottak gyermeke	228
Soren Ward: Hattum lázadói	268

Függelék (letölthető a honlapon!)

A sorozat előző darabja
(önálló novellaválogatás):

Hittel és vassal címen
megjelent 2004-ben; Ára:
1198 Ft.

Bővebb információ és további részletek a kötetekről:

www.ammerunia.hu

